

Библиотека
Прозна путовања

Наслов оригинала
Astrid Lindgren
Pippi Långstrump

© Astrid Lindgren 1945 / Saltkrakan AB
Prvo izdanje 1945, Raben & Sjogren, Švedska
© za srpski jezik ODISEJA
www.astridlindgren.se

Објављивање ове књиге помогао је Шведски савет за културу

KULTURRÅDET

Астрид Линдгрен

Пипи Дуга Чарапа

Превела са шведског
Славица Агатоновић

Илустровала
Мања Радић Митровић

Одисеја
Београд, 2015.

Пипи се усељава у Вилу Вилобрду

На крају малог, малецког града налазио се запуштени врт. У њему је била стара кућа, а у кући Пипи Дуга Чарапа. Имала је девет година и живела је сасвим сама. Није имала ни маму ни тату, и то је заправо било баш лепо, јер тако није било никога ко ће да јој каже да иде на спавање баш кад јој је нај лепше, и никог да је тера да пије рибље уље баш кад се њој приједу бомбоне.

Некад давно Пипи је имала оца кога је страшно волела. Па, имала је наравно и маму, али то је било толико давно да се тога уопште није сећала. Мама је умрла кад је Пипи била кроз мала, мала беба која је

тако страшно плакала у колевци да нико није могао да издржи у њеној у близини. Пипи је веровала да сада њена мама седи на небу и кришом гледа своју девојчицу кроз рупу, и Пипи јој је често махала и говорила:

„Не брини! Ја се увек снађем!”

Пипи није заборавила свог тату. Он је био поморски капетан и пловио је великим морима, и Пипи је пловила с њим на његовом броду све док тата једног дана, за време олује, није слетео у море и нестао. Али Пипи је била сасвим сигурна да ће се он једног дана вратити. Она уопште није веровала да се удавио. Веровала је да је доспео на острво пуно домородаца, да је њен тата постао краљ свих домородаца и да се по читав дан шетка по острву са златном круном на глави.

Моја мама је анђео и мој тата је краљ домородаца, а бога ми, нема свако дете тако fine родитеље, Пипи

је имала обичај да каже. Чекајте само да мој тата направи нови брод, доћи ће по мене и онда ћу постати домородачка принцеза. Опа-ла, како ће то бити весеље!

Њен тата је пре много година купио стару кућу окружену вртом. Мислио је да ће тамо живети са Пипи кад остари и више не буде имао снаге да плови морима. Али онда се десио пех да га олуја баца у море, и Пипи је, чекајући да се врати, кренула право кући у Вилу Вилобрду. Тако се звала њена кућа, која је тамо чамила намештена, спремна и чекала. Једне летње вече поздравила се са свим морнарима на татином броду. Они су баш много волели Пипи, и Пипи је баш много волела њих.

„Збогом, момци”, рекла је Пипи и све их редом пољубила у чело. „Не брините за мене. Ја се увек снађем!”

Понела је две ствари с брода. Малог мајмуна који се звао Чика Нилсон – добила га је од свог тате – и велику путну торбу пуну дуката. Морнари су стајали

код оградe и гледали за Пипи докле год су могли да је виде. Ходала је одлучно не осврћући се, са Чика Нилсоном на рамену и торбом у руци.

„Чудно неко дете”, рекао је један морнар и обрисао сузу из ока кад је Пипи нестала у даљини.

Био је управу. Пипи јесте била веома чудно дете. Најчудније код ње било је тошто је била тако јака. Била је тако страшно јака да на читавом свету није било полицајца јаког као она. Могла је да подигне увис читавог коња кад хоће. А хтела је. Има ла је свог коња

којег је купи ла за један ду кат из своје ри знице истог дана кад се вратила у Ви лу Вило-

брду. Увек је желела да има свог коња. И сад је он живео на веранди. Али кад је

Пипи хтела да ту пије поподневну

кафу, по ди гла

би га као ни -

шта и одне-

ла у врт.

Поред Виле

Вилобрде на-

лазио се други

врт и нека друга

кућа. У тој кући

живели су један

тата и једна мама

са своје двоје мале слатке

деце, дечаком и девојчи-

цом. Дечак се звао Томи, а

девојчица Аника.

То су била два веома добра, лепо васпитана и послушна детета. Томи никад није гризао нокте, увек је радио оно што га мама замоли. Аника није изводила бесне глисте кад не може да истера своје, и увек је била веома уредна у малим, лепо испегланим памучним хаљинама и добро је пазила да их не испрља. Томи и Аника су се лепо играли у врту, али често би пожелели још неко друштво за игру, и у време када је Пипи још пловила морима са својим татом, имали су обичај да блеје код ограда и једно другом кажу:

„Баш глупо што се нико не усели у ону кућу! Неко би требало тамо да живи, неко ко има децу.”

Те лепе летње вечери, када је Пипи први пут прешла праг Виле Вилобрде, Томи и Аника нису били код куће. Отишли су на недељу да на у посету баби. Зато нису имали појма да се неко уселио у суседну вилу, и када су првог дана након повратка стајали код своје капије и гледали на

улицу још нису знали да су стварно добили друштво за игру, и то тако близу. Баш док су тако стајали и питали се шта да раде, и да ли ће се можда десити нешто лепо тог дана, или ће бити неки онако безвезан дан као кад немају шта да раде, баш тада

се капија Виле Вилобрде отворила и изашла је мала девојчица. Би ла је то нај чуд није вој чицако јусу Томи и Аника видели. Пипи Дуга Ча рапа је упра во кренула у јутарњу шетњу. Овако је изгледала:

Коса јој је била наранџаста као шаргарепа и била је уплетена у две тврде плетенице које су штрчале у страну. Нос јој је личио на кромпирић и сав је био истачкан пегама. Испод носа су била веома широка уста пуна здравих, бе лих зуба. Хаљина јој је била прилично необична. Пипи ју је сама сашила. Требало је

да буде пла ва, али није било довољно плавог платна, па је Пипи морала да ту и тамо пришије и мало црвених закрпа. На њеним дугим, мршавим ногама биле су дугачке чарапе, једна смеђа, друга црна. И имала је црне ципеле које су биле тачно двоструко дуже од њених стопала. Те ципеле јој је тата купио у Јужној Америци, велике да би мо гла мало да расте у њима, а Пипи никад није пожелела друге.

Томи и Аника су посебно избечили очи кад су угледали мајмуна који је седео на рамену непознате де војчице. То је био мали мајмун, обучен у плаве пан тљоне и жуту јакну са белим сламнатим шеширом.

Пипи је ходала улицом. Једна нога јој је била на тротоару, а друга у сливнику. Томи и Аника су гледали за њом докле год су могли да је виде. Убрзо се вратила. И сад је ходала унатрашке, да не би морала да се окрене кад иде кући. Зауоставила се кад је дошла наспрам Томијеве и Аникине капије. Деца су се ћутке гледала. Напослетку је Томи ре као:

„Зашто си ходала унатрашке?”

„Зашто сам ходала унатрашке?” – рекла је Пипи.

„Па зар не живимо у слободној земљи? Зар не смеш да ходаш како хоћеш? А, да

ти кажем, у Египту сви људи ходају тако, и нико не мисли да је то и најмање чудно.”

„Откуд ти то знаш?” – питао је Томи. „Ниси ваљда била у Египту?”

„Да ли сам била у Египту?! Па, да знаш да јесам. Била сам свуда на целој земаљској кугли и видела много чудније ствари од људи који ходају унатрашке. Питам се шта би рекао да сам ходала на рукама као што раде у Индокини?”

„Е сад, вала, лажеш”, рекао је Томи.

Пипи је мало размишљала.

„Да, управу си. Лажем”, рекла је тужно.

„Ружно је лагати”, рекла је Аника кад се коначно усудила да отвори уста.

„Да, *веома* је ружно лагати”, рекла је Пипи још тужније. „Али, знаш, с времена на време заборавим на то. И како уопште мо жеш да тражиш од малог детета чија је мама анђео а тата краљ домородаца и које је читавог живота само пловило морем, да увек говори истину? И узгред”, рекла је и читаво пегаво лице је синило, „да вам кажем, у Конгу нико живи не говори истину. Они по читав дан лажу. Почну у седам ујутро и лажу све док сунце не зађе. Тако да ако ја некад случајно нешто слажем, пробајте да ми опростите и да се сетите да је то само зато што сам предуго била у Конгу. А можемо ваљда ипак да будемо другари?”

„Наравно”, рекао је Томи осетивши одједном да ово сигурно неће бити један од оних досадних дана.

„А зашто не дођете код мене на доручак?”
– питала је Пипи.

„Па”, рече Томи, „што да не? Хајде, идемо!”

„Хајдемо”, рекла је Аника, „одмах!”

„Али прво морам да вас упознам с Чика Нилсоном”, рекла је Пипи. И онда је мајмунчић скинуо шешир и учтиво их поздравио.

Потом су прошли кроз разглављену капију у врту Виле Вило - брде и пошли шљунчаном ста зом крај које су расла прастара стабла, која су се чинила баш добра за пентрање, до виле и изашли на веранду. Ту је стајао коњ и грицкао зоб из чиније за супу.

„Зашто, побогу, држиш коња на веранди?” – питао је Томи. Сви коњи које је он знао живели су у штали.

„Па”, рекла је Пипи разборито, „у кухињи би ми само сметао. А у салону му је тесно.”

Томи и Аника су потапшали коња и онда су продужили у кућу. Састојала се од кухиње, салона и спаваће собе. Али изгледало је као да је Пипи ове недеље заборавила на спремање. Томи и Аника су се опрезно освртали, да онај краљ домородаца случајно не седи у неком ћошку. Никад у животу нису видели краља домородаца. Али никакав тата није био на видiku, а није ни мама, и Аника је забринуто питала:

„Ти овде живиш потпуно сама?”

„Ма, какви”, рекла је Пипи. „Овде живе и Чика Нилсон и коњ.”

„Добро, али, мислим, зар ти мама и тата нису ту?”

„Нису, ни случајно”, рекла је Пипи весело.

„Али ко ти онда каже кад треба да идеш у кревет увече и тако то?” – питала је Аника.

„То сама радим”, рекла је Пипи. „Прво кажем једном сасвим љубазно, и ако не послушам, онда још

једном кажем оштро, и ако ни тад нећу да послушам, онда добијем батине, нема шта.”

Томи и Аника је нису сасвим разумели, али помислили су да је то можда неки добар начин да се деца потеряју на спавање. А сад су дошли у кухињу и Пипи је дрекнула:

„Сад ћемо да мутимос палачинкосе,
сад ћемо да сервирамос палачинкосе,
сад ћемо да печемос палачинкосе.”

И онда је донела три јајета и бацила их високо у ваздух. Једно јој је пало на главу и разбило се, па јој се жуманце разлило све до очију. А остала је већ што ухватила у шерпу где су се смрскала.

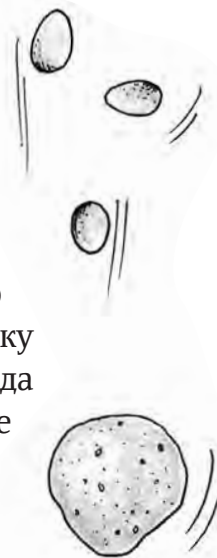
„Стално слушам ка ко је жуманце добро за косу”, рекла је Пипи и обрисала очи. „Сад ћете да видите како ће да ми расте коса, све у шеснаест. А у Бразилу сви људи иду са јајима у коси. Па зато тамо нема ћелаваца. Само је једном био неки чича који је био тако блесав да је појео јаја уместо да

их намаже на косу. Зато је стварно оћелавио и када се појављивао на улицама на стала би толи ка узбуна да су морали да интервенишу полицајци са воки токијем.”

Док је говорила, Пипи је прстима вешто извадила љуске из шерпе. Сад је узела четку за купање која је висила на зиду и почела да мути тесто за палачинке, тако жустро да је прскало по зидовима. На крају је сипала оно што је остало у тигањ за палачинке који је стајао на шпорету. Кад се палачинка испекла с једне стране, бацила ју је скоро до плафона тако да се окренула у ваздуху и поново је ухватила у тигањ. Кад је била готова, бацила ју је на други крај кухиње, право у тањир који је стајао на столу.

„Једите”, викнула је, „једите пре него што се охлади!”

И Томи и Аника су јели и помислили су да је палачинка веома укусна. После их је Пипи замолила да пређу у салон. Тамо је био само један комад намештаја. То је била велика, огромна комода с гомилом малих, мајушних фиока. Пипи је отварала фиоке и показивала Томију и Аники сва блага која тамо чува. Било је чудних птичјих јаја и необичних шкољки и каменчића, финих кутијица, љупких сребрних огледалаца, бисерних огрлица и многих других ствари које су Пипи и њен тата купили на својим путовањима око земаљске кугле. Пипи је својим новим дру-

гарима дала по поклон за успомену. То ми је добио бодеж са светлуцавом седефном дршком, а Аника је добила кутијицу чији је поклопац био покривен ружичастим шкољкама. У кутији је био прстен са зеленим каменом.

„Како би било да сад одете кући”, рекла је Пипи, „да бисте сутра опет могли да се вратите? Јер ако не одете, не можете ни да се вратите. А то би била штета.”

Тако су мислили и Томи и Аника. И онда су отишли кући. Прошли су поред коња који је појео зоб и изашли на капију врта Виле Вилобрде. Чика Нилсон им је махао шеширом док су одлазили.

Пипи је ловац на благо и бије се

Аника се пробудила рано следећег јутра. Брзо је скочила из кревета и дошуњала се до Томија.

„Пробуди се, Томи”, рекла је и цимнула га за руку, „пробуди се па да идемо код оне смешне девојчице с великим ципелама!”

Томи се у тренутку скроз расанио.

„Знао сам док сам спавао да ће се данас десити нешто лепо, али нисам могао да се сетим шта”, рекао је и скинуо горњи део пиджаме. Онда су обо је појурили у купатило. Умили су се и опрали зубе много брже него обично, за трен ока су се обукли, и читав сат пре него што их је мама очекивала спустили су се са спрага низ оградду. Слетели су тачно код стола са доручком и викали да сместа желе топлу чоколаду.

„Шта ћете онда?“ – питала их је мама. „Зашто толико журите?“

„Идемо код оне нове девојчице у комшилуку“, рекао је Томи.

„Можда ћемо целог дана бити тамо“, рекла је Аника.

Баш тог јутра Пипи је правила медањаке. Замесила је брдо теста и развила га на кухињском поду.

„Знаш“, рекла је Пипи свом мајмунчету, „није ми довољан сто кад треба да умесим најмање петсто медањака.“

И тако је сад лежала на поду и вадила срца од теста све у шеснаест.

„Немој да газиш по тесту, Чика Нилсоне“, рекла је нервозно, баш кад је zazвонило на вратима.

Пипи је отрчала да отвори. Била је бела као млинар, брашњава од главе до пете, и кад се срдачно руковала с Томијем и Аником, изнад њих се створио облак брашна.

„Баш лепо што сте свратили“, рекла је и истресла кецељу тако да се подигао нови облак брашна. Томију и Аники је упало толико брашна у грло да су морали да кашљу.

„Шта то радиш?“ – питао је Томи.

„Па, ако ти кажем да чистим оцак ионако ми нећеш веровати, пошто си ти тако лу кав“, рекла је

Пипи. „Чињеница је да ме сим. Али то ћу ускоро да скинем с дневног реда. Седите на сандук за дрва док чекате.”

А како је тек Пипи умела брзо да ради! Томи и Аника су седели на сандуку и гледали како лети по тесту за медањаке, како их баца на плехове и како плехове убацује у рерну. Било је као да су у биоскопу.

„Готово”, рекла је Пипи на крају и залупила врата рерне кад је извадила и последњи плех.

„Шта ћемо сад да радимо?” – питао је Томи.

„Не знам шта ћете ви да радите”, рекла је Пипи. „Али ја не могу да ленствујем. Јер ја сам ловац на благо, и онда никад немаш ни тренутак одмора.”

„Шта рече да си ти?” – питала је Аника.

„Ловац на благо.”

„Шта је то?” – питао је Томи.

„Па неко ко тражи благо! Шта би друго било”, рекла је Пипи док је чистила брашно с пода и скупљала га на гомилицу. „Читав свет је пун блага, и стварно је потребно да га неко нађе. А управо то ради ловац на благо.”

„Какво благо?” – питала је Аника.

„О, па, свакако”, рекла је Пипи, „Златно грумење и нојево перје, и мртви пацови, и мале, малецке матице и шрафове, и тако то.”

Томију и Аники се чинило да то звучи дивно и пожелели су да и сами постану ловци на благо, мада је Томи рекао да се нада да ће наћи златни грумен, а не малу, малецку матицу.

„Па видећемо шта ћемо наћи”, рекла је Пипи. „Увек се нешто нађе. Али сад морамо да убрзамо, да не дођу неки други ловци на благо и покупе све златно грумење у овом крају.”

Три ловца на благо кренула су напоље. Мислили су да је најбоље да почну да траже око вила у околини, пошто је Пипи рекла да се најбоље ствари, мада се и те како може десити да нађеш малу матицу дубоко у шуми, ипак скоро увек налазе у близини људи.

„Али, што јесте – јесте”, рекла је, „виђала сам и супротан пример. Сећам се, једном кад сам тражила благо у џунглама Борнеа, баш усред прашуме где људска нога никад није крочила, наша сам – шта мислите, шта? Па веома лепу дрвену ногу. После сам

је поклонила чичи који је био једноног, и он је рекао да таква дрвена нога не може да се купи за све паре овог света.”

Томи и Ани кажу осмо три ли Пипи да добро виде како

прави ловац на благо треба да се понаша. И Пипи је трчала с једне стране пута на другу, заклањала руком очи, и тражила, и тражи - ла. Понекад би пузала и гурнула руку између дасака на некој огради и разочарано рекла:

„Чудно! Сад ми се учинило да сам видела златнигру - мен.”

„Да ли стварно смем да узмем све што нађем?” – питала је Аника.

„Да, све што се налази на земљи”, рекла је Пипи.

Мало даље од њих, неки стари господин је спавао у зеленој трави испред своје куће.

„Онај човек лежи на земљи”, рекла је Пипи, „и ми смо га нашли. Хајде да га узмемо!”

Томи и Аника су се баш препали.

„Немој, Пипи, не можемо да узмемо чину, то не иде”, рекао је Томи. „А и шта бисмо са њим?”

„Шта бих са њим? Могли бисмо да га користимо за све и свашта. На пример, можемо да га држимо у малом кавезу за зечеве уместо зеца и да га хранимо лишћем маслачка. Али, баш ме брига ако нећете, мени је свеједно. Само ме нервира што ће можда доћи неки други ловцу на благо и мазнути га.”

Наставили су даље. Одједном је Пипи урликнула.

„Еееј, види ти ово”, викала је и подигла стару зарђалу лимену кутију с траве. „Какав проналазак, какав проналазак! Кутија никад доста.”

Томи је помало сумњичаво погледао кутију и рекао:
„Чему то служи?“

„О, може да се користи за много тога”, рекла је Пипи. „Можеш, на пример, да стављаш колаче у њу. Онда од ње испадне лепа Кутија с колачима. А можеш и да *не ставиш* колаче у њу. Онда то буде Кутија без колача, која, додуше, није тако лепа, али може и она да прође.”

Разгледала је кутију која је стварно била прилично зарђала и уз то је имала рупу на дну.

„Ова више личи на Кутију без колача”, рекла је разборито. „Али могу и да је набијем на главу и да се играм да је мрки мрак.”

То је и урадила. Тумарала је по насељу с кутијом на глави као неки мали лимени торањ, и није се зауставила док није пала на стомак преко жичане ограде. Лимена кутија је ударила у земљу уз страشان тресак.

„Ето видите”, рекла је Пипи и скинула кутију. „Да је нисам имала на глави, звекнула бих право на лице и разбила се.”

„Да, али”, рекла је Аника, „да ниси имала кутију на глави, никад се не би спотакла о жичану ограду и....” Али пре него што је стигла да доврши, Пипи је испустила нови крик и победоносно подигла калем конца.

„Изгледа да ми је данас срећан дан”, рекла је. „Кав преслатки калем конца, с којим могу да правим балоне од сапунице или да га окачим на канап око врата, да ми буде привезак! Хоћу да идем кући да то одмах урадим.”

Баш тада отворила се капија испред оближње куће и неки дечак је истрчао. Деловао је уплашено, и није ни чудо, пошто су му за петама била петорица дечака. Брзо су га сустигли и притисли уз ограду, па су га сви напали. Сва петорица почела су да га млате и ударају песницама. Дечак је плакао штитећи лице рукама.

„Навалите, момци”, викао је највећи и најдебљи од њих, „да му више не падне на памет да се појави у овој улици!”

„О”, рекла је Аника, „Туку Вилеа. Како могу да буду тако зли!”

„То је онај грозни Бенгт. Стално се бије”, рекао је Томи. „И то пет на једног, какве кукавице!”

Пипи је пришла дечацима и кажипрстом куцнула Бенгта по леђима.

„Хеј ти”, рекла је. „Јесте л’ ви то решили да дидудус згњечите малог Вилеа, пошто сте га напали сви одједном?”

Бенгт се окренуо и видео девојчицу коју никад раније није срео. Скроз непознату девојчицу која се усудила да га пипне. Најпре је неко време само за безекнуто буљио у њу, затим се исцерио од ува до ува.

„Момци”, рекао је, „момци! Пустите Вилеа и погледајте ову ћурку. Каква је то ћурка!”

Лупао се по коленима церекајући се. У тренутку су се сви скупили око Пипи, сви осим Вилеа који је бри-сао сузе и опрезно пришао Томију.

„Јесте ли видели какву косу има! Жива ватра! А тек какве ципеле”, наставио је Бенгт. „Могу ли да позај-мим једну? Баш бих волео да одем на веслање, а не-мам чамац.”

И онда је ухватио Пипину кику, али је брзо пустио и рекао:

„Јој, опекао сам се!”

И онда су сва петорица окружила Пипи и почела да скачу и углас вичу:

„Црвенкапа! Црвенкапа!”

Пипи је стајала усред круга, љубазно се смешка - јући. Бенгт се надао да ће Пипи да се наљути или да заплаче, или барем да делује уплашено. Кад ништа није помагало, гурнуо ју је.

„Мислим да се ти баш не понашаш лепо према да-мама”, рекла је Пипи. И онда га је подигла високо у

ваздух својим јаким рукама, однела га до брезе која је расла у близини и преба-цила га преко гране. За-тим је узе ла следећег дечака и окачила га на другу грану, онда сле-дећег – њега је ставила

на стуб капије испред неке куће, затим је узела следећег и бацила га преко ограде тако да се опрућио у леји цвећа с друге стране.

А последњег табацију набила је у малена колица-играчку, заборављена на путу. За тим су Пипи, Томи, Аника и Виле мало посматрали дечаке, а децаци су занемели од изне на ње. Пипи је рекла:

„Ви сте кукавице! Вас петорица нападате једног дечака. То је кукавички. А онда још и гурате малу, беспомоћну девојчицу. Фуј, како сте покварени!”

„Хајдемо сад, идемо кући”, рекла је Томију и Аники. Вилеу је рекла:

„Ако икад опет покушају да те бију, јави се мени.”

А Бенгту који је седео горе на дрвету и није смео да мрдне рекла је:

„Ако имаш још нешто да додаш о мојој коси или о мојим ципелама, боље искористи прилику пре него што одем кући.”

Али Бенгт није више имао шта да каже о Пипиним ципелама нити о њеној коси. И онда је Пипи узела ли-

мену кутију у једну руку и калем за ко - нац у другу и отишла у пратњи Томија и Анике.

Кад су се вратили у Пипин врт, Пипи је рекла: „Брате мили, баш безвезе! Ја сам нашла две тако лепе ствари, а ви ништа нисте добили. Морате још мало да тражите. Томи, што не погледаш у оном старом дрвећу? Старо дрво је обично одлично место за лов на благо.”

Томи је рекао да уопште не верује да ће Аника и он икада нешто пронаћи, али је гурнуо руку у удубљење стабла да учини Пипи на вољу.

„Види”, рекао је запрепашћено и извукао руку. Ушаци је држао прелепу свеску с кожним корицама. У посебној футроли била је мала сребрна оловка.

„Баш чудно”, рекао је Томи.

„Ето видиш”, рекла је Пипи. „Нема ништа боље од лова на благо. И чудно је што се више људи не баци на тај посао. Људи постају столари, обућари и оца чари и тако то, али ловци на благо – јок, то им је испод части!”

И онда је рекла Аники:
„Зашто не одеш да опипаш
шта има у оном старом па
њу? У старим пањевима ско
ро увек нешто нађеш.”

Аника је гурнула руку
унутра и одмах ухватила
црвену коралну огрлицу. И
Томи и она су дуго само ста
јали и буљили у своје благо,
толико су се запрепасти
ли. И помислили су да
ће од сада сваког дана
ићи у лов на благо.

Пипи је синоћ до пола
ноћи била будна јер се игра
ла лоптом, и сада је
одједном била страшно поспана.

„Мислим да морам да мало
дремнем”, рекла је.
„Што не уђете са мном да ме
ушушкате?”

Кад је Пипи села на кревет и
скинула ципеле за
мишљено их је погледала и
рекла:

„Хоће да весла, онај Бенгт.
Пих!” Презриво је фрк
нула. „Ма, научићу ја њега да
весла! Неки други пут.”

„Реци, Пипи”, рекао је Томи
с поштовањем,
„зашто имаш тако велике
ципеле?”

„Па, да бих могла да мрдам
прстима,
brate”, одговорила је. Онда
је легла да спава. Увек је
спавала с ногама на јастуку
и с главом дубоко испод покривача.

„Тако спавају у Гватемали”, уверавала их је. „И то је једини прави начин да се добро спава. Тако могу да мрдам прстима и док спавам.”

„Можете ли ви да заспите без успаванке?” – наставила је. „Ја себи увек морам мало да певам, иначе не могу ока да склопим.”

Томи и Аника су је чули како брунда испод покривача. То је Пипи саму себе успављивала песмом. Изашли су на прстима тихо да јој не би сметали. На вратима су се окренули и бацили још један поглед на кревет. Нису видели ништа осим Пипиних ногу које су одмарале на јастуку. Лежала је тако и брзо мрдала прстима.

А Томи и Аника су одскакутали кући. Аника је чврсто стискала своју коралну огрлицу у руци.

„Ипак је чудно”, рекла је. „Томи, не мислиш ваљда... Да ли мислиш да је Пипи унапред ставила ове ствари тамо?”

„Не зна се”, рекао је Томи. „Кад је Пипи у питању, заправо се ништа не зна.”

